

22—24. Fra henholdsvis 74, 31 og 111 Fiskere ved Limfjorden om Forbud mod at drive Fiskeri i visse, nærmere betegnede Fiskevande med Puls-, Bøt- og Snorvaad. (Indbragte den 14de Februar 1885 af Folkethingsmanden for Aalborg Amts 5te Valgreds, B. Holm.)

Andragenderne ere enslydende med det under Nr. 13 opførte (se foran Sp. 671—672.)

Et Mindretal (Køsen og Thorup) foreslaar Andragenderne henvist til Indenrigsministeren.

25. Fra Fabrikant Chr. G. Drøhse af Donse om, at der maa blive givet Frederiksværks Krudtværk et Tilhold om ved Salg til Private at holde sig de efter dets egen nuværende Priskurant gjældende Priser efterrettelig. (Indbragt i Folkethinget den 23de Februar 1885 af Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, S. Hage).

Andragendet er saalydende:

„Af den mig overgaaede Ulykke den 16de Mai 1882, hvorved hele min Fabrik som bekendt blev ødelagt, tog Regjeringen Anledning til at ophøre med de Bestillinger paa Krudt til Flaaden, der saa længe Donse Værk har eksisteret, have været overdragne samme, og som hidtil væsentlig opretholdt Værket. I Tillid hertil var det ogsaa, at jeg i sin Tid turde indlade mig paa at kjøbe Eiendommen. Da jeg nu efter Katastrofen 1882 havde begyndt Gjenopførelsen af Værket til Fortsættelse af Krudtfabrikation for at kunne leve med min Familie og ikke miste de Runder, jeg tidligere havde forsynet med Handelskrudt, ommodede jeg Regjeringen om en Understøttelse for ogsaa fremdeles at kunne forsyne Marinen med Krudt, hvortil Regjeringen selv kort forinden Katastrofen havde ydet mig et Laan til en kostbar Maskine, der var nødvendig for at følge med de Fordringer, der stilledes til Marinens ny anskaffede svære Skytz. Laanet til Anskaffelsen af denne Maskine var af Rigsdagen bevilliget efter Indstilling af Regjeringen, som fremhævede den Betydning, det vilde have for Landet at opretholde to Krudtværker. Ovennævnte Understøttelse, der søgtes af mig, blev nægtet med det Tilføiende, at man ikke tænkte paa for Fremtiden at ville benytte Værket. Det var Regjeringens Ønske at nedlægge Donse Værk, for at have hele Fabrikationen af Krudt her i Landet, trods den Anstuelse man tidligere havde, nemlig at opretholde to Værker. Ministeriet udnævnte da en Kommission af Officerer, dels af Sø- dels af Land-Staten, for at forhandle med mig om Nedlæggelse af hele Værket, og denne Kommission indstillede da til Regjeringen, at der skulde udbetales mig en større Affindelsessum, imod at jeg forpligtede mig til at nedlægge Værket med den til samme hørende Røttighed til Udvisning af Ellebrænde samt for Afstaaelse af Maskineri m. m. Herpaa fandt Regjeringen sig dog ikke foranlediget til at gaa ind, formentlig fordi den mistvivlede om at kunne føre Sagen igjennem overfor Repræsentationen, og foretrak at forlange en mindre livsvarig Understøttelse for mig som Anerkjendelse af min mangeaarige Virksomhed i Statens Tjeneste, uden dertil at knytte nogensomhelst Betingelse om, at Værket skulde nedlægges, hvilken Understøttelse Rigsdagen bevilligede med en Rede-bonhed, som jeg ikke noksom kan paastømme. Det maa vistnok ganske i Almindelighed betragtes som en nutildags overalt anerkjendt Grundsætning, at Staten, forsaavidt den overhovedet anser det nødvendigt til eget Behov at oprette og drive Fabrikker ved Af sætning af disses Produkter til Publikum, ikke misbruger sin absolute Overlegenhed i økonomisk Henseende til at ødelægge den private Industri af samme Art, og en saadan Erkjendelse af denne Grundsætning foreligger formentlig ogsaa her i Landet ved Afgjørelsen af den Besværing, som i sin Tid reistes af Klædefabrikanterne mod Usserøds ubesjærede Konkurrence. Hvad min Fabrik angaar, da har jeg forment, at jeg særlig vilde være bemyndiget mod en hensynsløs Fremfærd fra Statens Side derigjennem, at jeg, som ovenfor bemærket, i Stedet for den oprindelig af Regjeringens Raadgivere foreslaaede større Af findelsessum mod Forpligtelse til at nedlægge mit Krudtværk, havde opnaaet en mindre Un-